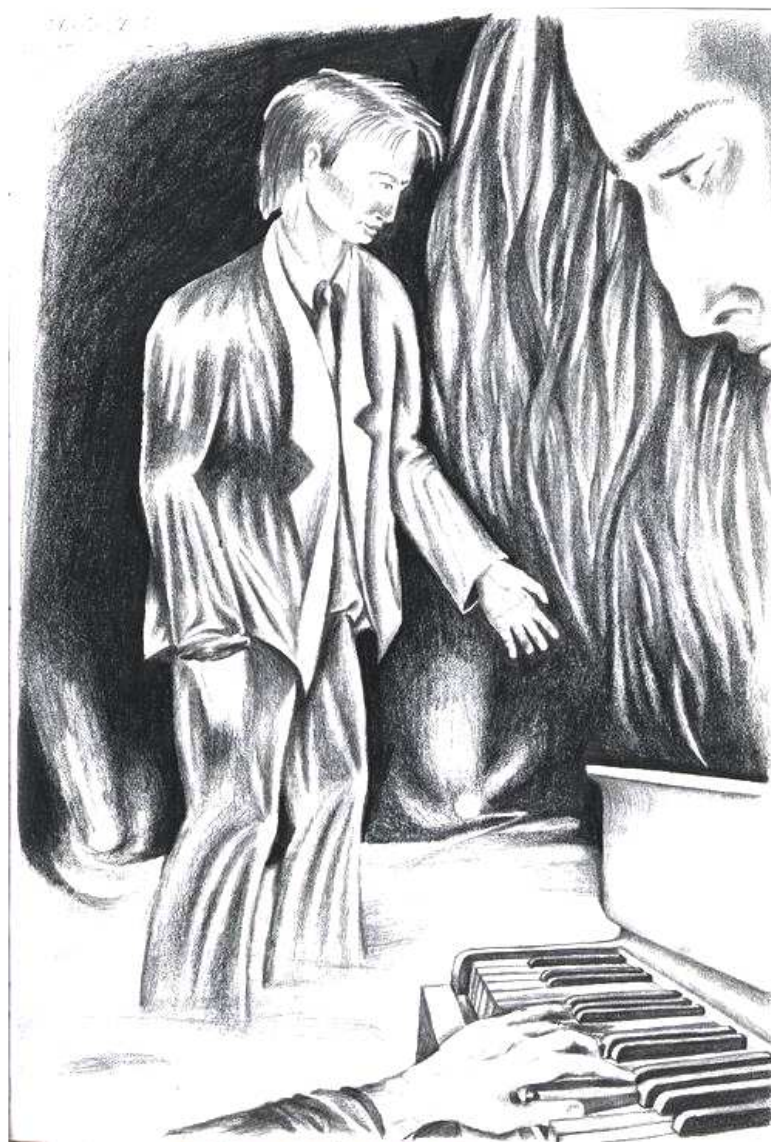

Sbírka básní a písní

Cena za sny

Petr Horálek

O b s a h

<i>Smutný svět lásky</i>	3
<i>Táborová holka</i>	5
<i>Cena za sny</i>	7
<i>Píseň</i>	9
<i>Píseň o Markétě</i>	11
<i>Jakoby</i>	13
<i>Kreslír</i>	14
<i>Kdyby</i>	15
<i>Dám ti pár rad do života</i>	17
<i>Stromy</i>	18
<i>Čelo</i>	19
<i>Dokud jsi tady</i>	21
<i>Tolikrát jsem prosil</i>	25
<i>Děvče, jen si nejsem jist</i>	27
<i>Dívčí snění</i>	29
<i>Dost</i>	30
<i>Vůně Tvých vlasů</i>	34
<i>Jen zatmění zpívá</i>	35
<i>Je po dešti</i>	38
<i>Jsi můj dárek k Vánocům</i>	42
<i>Zlatovláska</i>	45

Smutný svět lásky

Věčně se ptám, kde život končí.
Sám.
Tam, kde víru mám.
Vím. Život nám lásku dal.
Proto se ptám: Proč jsem ji nehledal?

A lásku vnímal sám.

Ve svých snech Tě vidím. S láskou.
Líbám Tě na ústa.
Ve Tvých vlasech a dešťovou kapkou.
Hladil Tě a vnímal.
Sám.
Tam, kde víru mám.
Vím. Život nám lásku dal.
Proto se ptám: Proč jsem Tě nehledal?

A lásku brával nám.

Tvé oči. Ach – křišťálové krůpěje.
Tvá ústa višní třená.
Sám jsem hlídal, co se děje.
Tvou úctu však obdivoval.
A svůj život teď Ti dám.

Naděje vzpomínkou. Dešťové kapky.
A mé slzy kropí do krve.
Na silnici, tam blízko chatky,
odtamtud já Tě nesu přes pole.

Prosím Tvé oči duhové,
prosím Tvůj usměv milý.
Prosím a líbám Tě za krve.
A mezi Tvá ňadra padá býlí.
Avšak v rudou barvu mění vzhled...

Ne!!! Ty nezemřeš.
A já nejsem sám!
A za to víru svou pokládám.
Život nám však lásku vzal. Já se nevzdal!
Teď přes pole s Tvým tělem já jdu dál!
A směrem k nemocnici s Tvým tělem,
bílím andělům Tě dám.
Svou lásku jsem teď v sobě našel;

Proč? Auta závodů...
Proč? Silnice smrti...
Kde? Chybu jsem udělal.
Proč? Nedržel se návodů.
Teď ptám se bohů.
A sám.
Tam, kde víru mám.
Vím. Život nám lásku dal.
Proto se ptám: Proč jsem ji nehledal?

A na lásku teď prosbu mám.

Černý kabát, ruce holé.
Dívka z rukou klouže mi.
Kráska, ach kráska moje!!!
Žena krásná leží na zemi.
A vůz, zloduch odjel pryč. To on...
Já, jen já však za smrt zodpovědný.
A sám.
Tam, kde víru mám.
Teď život nám lásku vzal.
Proto se ptám: Proč jsem se vzdal?

teď vím, že jsem Tě miloval...

U postele svíce rudé. Někdy plápolají
žlutě.
Teď to chápu, Bože; dnešní svět se
chová...
Svou povahou i lidmi svět se jeví
krutě.
A ten zloduch ze silnice dál se s autem
proplouvá.
Prosím sestry, doktore; páni pro život.
Prosím, Bože, její ztrátu rozmysli.
Vždyť láska, naše pouto.
Vždyť krása její nejen duše.
Vždyť nemůžeš jen přehodit roucho
A necenný papír hodit do koše.
Já nechci být sám!
A za to víru pokládám.
Já vím. Vím, že život nám lásku ještě
nevzal.

Ted', u možná smrtelné postele, v Tvůj život věřím dál.

Den desátý, den co den, nesu růže nové.
Snad jen v domnění, ve své tajné vášni.
I nové plamínky, co podklady mají
voskové.

Vím, já pamatuji, že růže máš nejradši.
Svou krásu neskrýváš ani na smrtelné
loži,
které je možná cestou do lepších světů.
V tom případě však miluji Tě,
i když se mě, světa vzdáš i těch květů.
Prosím, odpusť, Bože; prosím lásko.
Bože, začínám věřit v Boha.
Bože, začínám tě uctívat.
Bože, podmínkou mé víry k Tobě;
musíš o dobrý osud postarat.
Ty to víš. Nechci být sám.
Svou úctu k tobě skládám.
Avšak odpusť, nejen k Tobě,
víc k mé krásce ruku přikládám.

A to pro lásku udělám.

Celý život žiji v sobě,
ted' víru svou ve mně otvírám.
Tak to vidíš, tak ji pověz,
že ji postrádám.
– A ona tiše na tom loži.
A ona spí jako Růženka.
Krásný pohled, vím, že žije.
Její rány už jsou čisté.
Vlasy, ruce, bílou kůži.
Osud mine – nemine.
– Proč?

Proč je svět tak malicherný.
Proč za ruku jsem ji nedržel pevně.
Proč přece jen neměl jsem stisk
pevný,
když řidič, vrah projížděl chladně.
Ted' na židli sedím s rukama v klíně.
A vzpomínky prožívám.
Jak film je promítám.
A to vzpomínám zcela živě,
jak za ruku popadlas mě
...a políbila prvně...

A s mou jistou rozvahou,
tvou krásnou povahou.
Můj osud plynul a čas se krátil.
Na Tebe, má lásko, na Tebe.
Ted' můj slib, budeš-li žít.
Ať už práce,
ať už zprávy,
můj nečas shodím za svět.
Můj slib pro Tebe
– svůj čas, svou sílu i vášeň
a hlavně krásnou nechám lásku
k Tobě rozletět.

Protože nechci být sám.
Svou víru za to pokládám.
A to věř mi přes vše živé,
pro svou pýchu, srdce hnívé.
Za to všechno pokám v sobě.
Hlavně, lásko, je mi ukradený osud
Tvého vraha.
Hlavně, lásko, já chci k Tobě.
Děvče krásné slovo MY
Znamená, lásko, vrať se mi!!!
Prosím. Vrať se mi...

Táborová holka

1.sloka

Už je to další rok,
a to již osmnáctý
A mně se prostě moc stýská.

Tmavé ve větru vlasy,
nebo v očích jiskra,
na lepší časy snad se blýská.

Neznám ten song,
který máš tak ráda,
však já se ti přizpůsobím.

Nevím, kde teď bydlíš,
co dělá tvoje máma,
vždyť já o tobě nic nevím.

most 1

Jsi táborová holka?
Nebo jsi půlnoční blues?
Jsi na tom jako já,
nebo sklízíš aplaus?

Refrén

Jestli teď sedíš u ohně
a sníš v plamenech vlčitých,
koukáš do dále na koně
a myslíš o věcech spletitých,

věř mi, i když nevíš, že mně,
věř tomu slovně i písemně.

Prostě tu jsem a až potkám tvůj vlas,
vejdu do dveří a vším hrdlem nahlas,
že ať jsi, zakřičím, nebo nejsi ta, či ta,
jsi moje láska, květ světa, láska složitá.

2.sloka

Kde jsi? Jaká jsi?
Možná, že ještě běháš
někde po dvoře s panenkou.

Jménem Katka, Stáňa,
nebo třeba Monika,
jsi známa celou svou rodinkou.

Neznám tvůj žal,
asi bývá hořký.
Jak dlouho se tě ještě nahledám?

Třeba už tě znám,
noci jsou krátké.
Co když trpíš a já nejsem tam.

most 2

Jsi táborová holka?
Nebo sluníčko v dešti?
Jsi poezie sama?
Tak mi něco přečti.

Refrén

Jestli teď sedíš u ohně
a sníš v plamenech vlčitých,
koukáš do dále na koně
a myslíš o věcech spletitých,

věř mi, i když nevíš, že mně,
věř tomu slovně i písemně.

Prostě tu jsem a až potkám tvůj vlas,
vejdu do dveří a vším hrdlem nahlas,
že ať jsi, zakřičím, nebo nejsi ta, či ta,
jsi moje láska, květ světa, láska složitá.

Předzpěv

Možná, že věci jsou jaké jsou
a já v nich vidím víc, než mám,
ale potřebuji, abys byla brzy mou.
Ano, jsem blázen – já tě neznám.

Sedím na rybách
a píší tuhle píseň,

koukám jen do bouřky
a sním...

Vím, že osud není,
ale o tvou přízeň
bych v něj klidně věřil
a věřím...

Dozpěv

At' jsi táborová holka,
nebo půlnoční blues,
tak už čekám osmnáct dlouhých let.

Jsi jediný důvod,
proč nevrátit čas zpět
a i když to nejde, chci, aby šel k tobě
vpřed.

Refrén (závěrečný)

Jestli teď sedíš u ohně
a sníš v plamenech vlčích,
koukáš do dále na koně

a myslíš o věcech spleťtých,
a jestli jsi jen táborová holka,
v nočních lesích sama, nesama
bloudíš.

Či v blankytných šatech zlehka
na večírcích krásně a tiše ploužíš,

tak věř mi, i když nevíš, že mně,
tak věř tomu slovně i písemně.

Prostě tu jsem a až potkám tvůj vlas,
vejdu do dveří a vším hrdlem nahlas,
že at' jsi, zakřičím, nebo nejsi ta, či ta,
jsi moje láska, květ světa, láska
složitá.

Dokončení

Jsi, nebo nejsi táborová holka,
jsi láska složitá.

Jsi, nebo nejsi táborová holka,
kdo s tím počítá.

Cena za sny

Noc vstává dnes už dřív,
je zima a sníh padá.
Šlapu v něm, „If you believe“
– tahle píseň mi tu strádá
romanci opředené myšlení,
ač po mém boku dnes nikdo není,
čas Vánoc je tu, což se cení.

Míjím okem lampy svít,
takový ten ve tmě žlutý.
V jeho žluti padaj` kusy
– padá měkce bílý sníh.

Jdu ulicí vedle domu,
vedle řada lamp tu stojí.
V dáli svítí hvězda stromu
– s Vánoci as symbol pojí.

Píseň proudí melodií.
A ač lidé víno pijí,
já se loudám, čas už míjím.

Žiji pouze v kouzlu hudby,
do sněhu tisknu stopy,
je čas Vánoc – plných přání,
snům ten čas otvírá chodby.

V tom náhle sen se rodí,
melancholická představa.
Od města za ruku vodí
dívkou mužská postava.
Jsou právě pod jednou lampou
a v dáli září zimní pout',
v obzoru město, oba chápou.

V milé dívčí tváři jasne
skromný úsměv v záři světla.
Ona roztíná ruce, tančí,
on z lásky k ní touhou žasne.

On jsem já, ona Stáňa.
Krouží dokola a rukama
chytá jako lesní panna
vločky sněhu a není sama.

Beru do dlaně v rukavici
čistý pro Vánoce sníh
a koule trefí její kožich.

Rána přesně plní cíl
zimních radovánek.
Koule sněhu plácají
tam, kam jsem mířil.

Oba běhají coby o závod,
oba už sněhu schytali.
Je to as osvědčený návod,
aby si smích zachovali.
Lampa tyčí se dál od stromu,
co kdyby snad, dejme tomu,
za kmen schovala se jemu.

V pravý okamžik zákeřně
vylekala ho u kořenu.
Hned by spadl na zadek,
ona však si klekla jemně.

Pohlédla mu do očí,
za ruku v rukavici
chopila, čímž nekončí
sen v téhle chumelici.

Za cenu prohry v koulovačce
prý už nebudou dál prát se.
Pohled trvá jenom krátce.

Rty na rty, sníh a oči
zavřené jak vášní psáno.
Rozhodně už není k pláči,
ale tady romance nekončí.

Daleko za městem na kopci
jsou dva sedící ve sněhu.
Jí voní tvář a kdosi
dává ji v kulichu svou něhu.
A pořád padá, hustě sněží.
Za nimi strom oba střeží.
Ona sedí, on v klíně leží.

Hladí ho ve vlasech rukou
pod kulichem, on hladí její krk.
Už dávno není jemu suchou,
už dávno jí nikam neuprk.
Píseň proudí melodií.
A ač lidé víno pijí,
já se loudám, čas už mívám.

Vánoce plní přání prý.
Přecházím přes silnici.
Chtěl bych znovu vidět Tatry
a nad nimi vlasatici.
Píseň se ke konci chýlí.
Díky za tu vzácnou chvíli,
avšak asi jsem chtěl tím snem příliš.

Hluboko v té chumelici,
když přecházím přes silnici...
Jako záblesk, jak v bouři blesk
– už není čas na žádný stesk.

Vánoce plní přání prý,
zleva oslňuje dvojice světél.
Chtěl bych znovu vidět Tatry.
Zapomeň, žes ve sněhu seděl.
A Stánu s něhou tolik miloval,
těžko říct, čemu bych přirovnal
záblesk, co chvilku mě varoval.

Nohy mi křuply, tělo vzlétlo
a do obličeje padal sníh.
Řidič pozdě sešlápl brzdy
a v té chumelici se auto smeklo.

Vedle těla kazeta
s páskou ryze přetaženou
leží a je poseta
malou sněhovou stěnou.

Teď už nic nenaděláš,
píseň už skončila.
Na lásky–snu jen proděláš.
Touha už zmizela.
Stopy vtisklé do bílé pláně
zítra přejedou dětské saně,
neb další sníh vlétne na ně.

Cena za sny je vysoká.
Zvláště pak za tyto.
Po tvé dívce se ti stýská;
tak patří ti to...

Sny jsou prý hloupé,
ale já v nich věřím.
Ve snu svět se houpe,
ač nevím, kde teď sním.

Jsem mimo ten svět,
kde v jaře kvetl květ,
po pádu na zem, na sníh,
krev teče, už jsem nestih`
lidem okolo říci,
když nehnu čepicí,
že jestli věříš na lásku
v noci a padá sníh,
tak se za sny platí,
jinak to nevidím.

Píseň

1.sloka

Když cítíš tíhu bolu,
když se ztrácíš v alkoholu
a když šlapeš po tom molu,
které tě vede přes tvoje meze do řeky.
Plán smrti máš ve stole
schovaný pro dobu skolu,
osud ti nedal dobrou školu
a květy nesázal ni na kus tvé paseky.

Jenže nemyslíš, ty hloupý bratře,
ty nehledáš, nenajdeš, tak zahod' ty
ohavné papíry do koše;
smrt ti nic nesetře, jak předpokládáš.

Jen se zahleď do dále ostře,
však víš, že ji tam uvidíš a pak těžko
zapřeš patuše;
že ještě z něčeho tvá krev vře, poznáváš.

most 1

A jestli její oči tvým tělem táhle třebou,
pak je to láska, běž s ní, ona s tebou.

Refrén 1

Někdy je život strašně krutý – ale něco
dokáže uvolit vruty,
shodit ze srdce kameny a roztavit je na
bezobtěž.
Na oheň hlavně voda platí a na větší
bolesti taky,
ale lásku vodou, hochu, nikdy neuhasiš,
neuhasiš...

2.sloka

Láska je žár a nejen tohle –
je to záchrana, když klope podle
tvých snů a přání, orle,
a zatím pro ostatní stává se jen snem.
Máš dar posvátný tenhle,

ostatní jen prázdná pole.
Z pýchy říkají ti „vole“,
ale tohle je tvým pravým pokladem.

Ano, takhle je láska výjimečná.
A ty se chceš radši zabít pro pár
lidských vlastností?
Tam, kam se teď chystáš, tak si klidně
běž!

Smrt, že je stejně výlučná?
Smaž se ze světa, prokaž další ze
svých nectností,
utrat' tak šanci svou: Notak se
zabiješ?!

most 2

Proto jestli její oči tvým tělem náhle
třebou,
potom je to láska, běž s ní, ona
s tebou.

Refrén 2

Někdy je život strašně krutý – ale
něco dokáže uvolit vruty,
shodit ze srdce kameny a roztavit je
na bezobtěž.
Na ohně hlavně voda platí a na větší
bolesti taky,
ale lásku vodou, hochu, nikdy
neuhasiš, neuhasiš...

3.sloka

Máš tedy teď dvě cesty,
řeku, nebo dívku, ber si;
při výběru užij své hmotné aktívní
vědomí.
Jen pro chytrého volba slastí,
hloupý radši bere vlastní
proroková slova za výčitky svědomí.

Kolikrát sis naivně myslel,
že dívku jedinečnou v rukou právě držíš
a pak zklamání dostavilo se.

Však tu lásky posel zřetel
ukáže se teprve, když už ničemu nevěříš;
u nikoho nijak nepobavíš se.

most 3

Věř mi, prosím, jestli její oči tvým tělem
náhle třeba,
pravdu já mám – je to láska, tak běž s ní,
ona s tebou.

Refrén 3

Někdy je život strašně krutý – ale něco
dokáže povolit vruty,
shodit ze srdce kameny a roztavit je na
bezobtěž.
Na ohně hlavně voda platí a na větší
bolesti taky,
ale lásku vodou, hochu, nikdy neuhasiš,
neuhasiš...

Předzpěv

Prostě zapomeň na zabijáckou vodu
v řece,
některý žár moc daleko odnese tě,
A přesto tenhle svět řekne ti: „Přece,
přece neodejdeš, když jedna tady chce
tě.“

Dozpěv

A jestli tvé nápisy na stěnách už mluví
jasně,
ten jas nikdy nebude natolik oslnivý,

aby potopil tvé tělo v peřejích tobě
blahopracně;
zdvihl na hladinu jen krvavý šat
ošklivý.

Smrt ti za to nestojí, sešlápní z mola
zpět,
mohl bys to vědět, chlape, vždyť kolik
je ti let?
Jsi už starý na hlouposti a mladý na
smrt mladý dost,
jsi právě připraven založit u pravé
lásky jakost.

most 4

Výborně, ještě krůček zpět;
řekni, co už jsem ti řekl:
„Jestli její oči mým tělem náhle
třeba,
pak je to láska, půjdu s ní, ona
se mnou.

Refrén (závěrečný)

Někdy je život strašně krutý – ale
něco dokáže uvolit vruty,
shodit ze srdce kameny a roztavit je
na bezobtěž.
Na ohně hlavně voda platí a na náhlé
větší bolesti taky,
K té řece já radši, než vidět mrtvého,
půjdu nahodit pruty.
Lásku zkrátka vodou, lide, neuhasiš,
neuhasiš.
Jinak své místo časem nenašla ani
mezi vraky.
Tak to pochop, to pochopíš; tak to
pochop, pochopíš.

Píseň o Markétě

1.sloka

Sečské vlny o břeh z pěny
bijí jako do štěstěny
a já jsem zas rozesněný,
zaslech jsem tvůj dívčí hlas.

Moře citů a pocitů.
Krásnou tvář jako z mýtu
máš, Markéto, a jsi tu,
stvořil tě pán – Zemský kras.

Jenže, děvče, už před dobou
jak z bedny jsem měl hlavu svou,
kytku jiné dal růžovou,
Stáně – dívce jako ty.

Podoba je jako z jitra,
skoro bych řek', že jsi sestra.
I v úsměvu jsi tak pestrá
a já nebyl Stánin typ.

most 1

Je to hřích, anebo klišé,
že líbíš se mi a já tiše
schovávám tuhle věc v břiše.
Až tě zase potkám příště,
bojím se, že tě polapím
a těžce se opět zblázním,
avšak o stále Stáně sním,
kdy už se z toho probudím?

Refrén

Jestli věříš na pravou lásku
a jestli věříš i při dešti,
tak jsem asi potkal krásku
toužící, ale jak teď s tím?

Jestli věříš v kouzlo, Markéto,
které má v sobě jen jediná,
chci ho najít v duši po této,
dívce, jenž mě asi proklíná.

Pochop mě v tom, prosím, prosím
a neptej se, krásko, co s tím.

2.sloka

Chci tě vidět v letních šatech,
dotýkat se ve tvých vlasech,
věřit, že kouzlo dostaví se,
které Stáňa neměla.

Chodit a pod Mléčnou drahou
svůj cit držet pod ostrahou,
s tebou, dívkou ostýchavou,
i kdyby bouřka byla.

Vidím v tobě Stanislavu,
ale chci novou dívku znovu.
Co na tom, že tu slávu
naruší ta podoba?

oči máš jak kvítek jarní
a v nich pohled pronikavý,
nevinný, avšak blýskavý.
Jsi jak tajná chodba.

most 2

Stáňa mi vším vzala víru,
toužil jsem po lásce, míru,
po všem krásném ve vesmíru,
kašlal jsem na časomíru.
Hele, měsíc, tak podívej!
V náruči mě rozkolíbej!
A jak dítěti píseň zpívej –
hajej, dadej, hajej, dadej.

Refrén

Jestli věříš na pravou lásku
a jestli věříš i při dešti,
tak jsem asi potkal krásku
toužící, ale jak teď s tím?

Jestli věříš v kouzlo, Markéto,
které má v sobě jen jediná,
chci ho najít v duši po této,
dívce, jenž mě asi proklíná.

Pochop mě v tom, prosím, prosím
a neptej se, krásko, co s tím.

Dozpěv

Přišel jsem a chtěl tě vidět,
nikdy ale nechtěl vědět...

Věčný krach a věčná smůla –
už je za pět minut půla.

A já zase u své řeky
koukám hloupě do paseky.

Teď už vím, že má touha je
hloupější a krev mi saje.

Na světě jsou spousty dívek;
k jiným patří jak k vejci bílek

– klukům, co hrají na sety
s dívkou jako jsi i ty.

Prostě jsem tu zase pozdě.
Prostě a jako vždy, napořád,
věřil jsem, že k téhle spoustě
dívek se ty hned nepřidáš.

Refrén (závěrečný)

Asi věříš na pravou lásku
a asi věříš i při dešti,
tak jsem asi potkal krásku
toužící, tak proč ten stín?

Asi věříš v kouzlo, Markéto,
které má v sobě jen jediná,
chtěl jsem ho hledat už proto,
jenže ty jsi dnes již zadaná.

Vrať se, Stáňo, prosím, prosím,
já opravdu nevím, co s tím.

Čas, Markéto, rychle plyne,
jsem kluk, co tu láskou hyne.

Jakoby

1.sloka

Jakoby z nebe spadla s růžovými
tvářema,
jakoby s úsměvem chtěla žít.
Jakoby s úsměvem znala osud záhad i
kácela
stromy a ke mně měla jít.

Jakoby ta slova od mých úst čekala,
jakoby z včely v dívku se proměnila,
znala práci v úlu a svět do rukou vzala
a tu zodpovědnost jak déšť v citu smyla.
Přitom v pomoci; v jízdě ku pomoci všem
svůj smysl života poznala.

Most

A jakoby všechna slova,
která chtěla mi kdy říct,
znala z toho kola,
které nikdy nevyšlo mi vstříc.

Refrén

Jakoby tahle kráska
znala to co je láska.

2.sloka

Jakoby víru měla, byť sama jejím
autorem,
jakoby v holubici papír proměnila – ten
pod stolem,
jakoby sama ve světě létala svým
vlastním prostorem,
požádala mě v mé hrdosti, abych se jí stal
ostrovem.

Most

A jakoby všechna slova,
která chtěla mi kdy říct,
znala z toho kola,
které nikdy nevyšlo mi vstříc.

Refrén

Jakoby tahle kráska
znala to co je láska.

Dozpěv

Jakoby v nebi trpěla a peklo ji
nechtělo.
Jakoby mým srdcem teklo, co nemělo;
má krev, kterou měl i slavný Othello
mi vzala to, co potřebuje mé tělo.
Neboť láska je čin i příčina;
je to vše dokořán, co mi tolik
chybělo...

Refrén

Jakoby tahle kráska
znala to co je láska.

Jakoby tahle kráska
znala to co je láska.

Dokončení

Jsem vděčný za to slovo, teď
nepravdivé jakoby,
jenž suchou travu v mém srdci
proměnilo v jahody.
Milujme, byť jinak vlastně tohle žití
nešlo by...

Kreslír

Když jsem tě poznal,
když jsem tě spatřil...

Ach, růže jsou rudé
a tvůj vlas tolik jemný.
Každý s tebou půjde
i něčí stín temný –
něčí postavu opustí,
aby tvůj byl souputník.

Když jsem tě viděl,
když jsem tě slyšel.

Víra v pravou sílu
tvé zářivé krásy
přinesla mi kýlu
pod tíhou myslí nad časy,
které bych tolik chtěl
s tebou jít, já bych šel.

Umím kreslit uhlem a gumou
a tvůj portrét na stěně mi visí.
To, abych věděl, že si nevymýšlím,
že nad tvou krásou jen nesním.

Umím psát básně a písně.
Jsem umělec, ale bez tebe nic.
Jak ses ve dveřích objevila,
mám najednou o ten talent víc.

Lidé jsou různí,
nikdo není stejný.

Vždycky, když přicházíš,
tak naprosto dokonalá.

A jakmile přijdeš blíž,
tak by sis zasloužila
někoho, kdo by tě líbal
a hlavou věřičně kýval.

Vím, že jsi sama,
vím, proč jsi smutná.

Ale někdo tě miluje,
i když tajně na stěně.
Tuhu v tužce piluje.
Je to kreslír a žije ve mně.
Žije příliš uzavřeně,
kouká a kouká upřeně.

Umím kreslit uhlem a gumou
a tvůj portrét na stěně mi visí.
To, abych věděl, že si nevymýšlím,
že nad tvou krásou jen nesním.

Umím psát básně a písně.
Jsem umělec, ale bez tebe nic.
Jak ses ve dveřích objevila,
mám najednou o ten talent víc.

Tvá duše je čistá jako labuť,
nějak déle už ji znám.
Chci říct – už sama nebud',
abych já nebyl sám.
Jsem jen kreslír a doma na stěně tě
mám.
Jsem kreslír a tu kresbu ti jednou dám.

Kdyby

Kdyby vášeň byla oceán,
chtěl bych na něm věčně být,
i když by mocně začlo hřmít.
Vím, že bych nebyl jeho pán.

Oceánu vítr vlny bije
– kdo nezná, nepřežije.

Kdyby má duše byla hvězda,
chtěl bych žít v dvojhvězdě,
jet na gravitačním pojezdě.
Svou hmotu té druhé předat.

Lepší ve dvou trpět, než sám.
Tak píše vesmír život hvězdám.

Kdybych kreslil tvoje oči,
dělal bych je světle modrou
– barvou tolik světu štědrá,
tvé kouzlo tu však nekončí.

V očích je zlo, touha i upřímnost.
Bez pohledu mizí příležitost...

Kdyby tvá přítomnost byla les,
byl by to ten amazonský
– plíce světa, bez něho jen trosky.
Bez tebe jdu tančit, ale v prázdný ples.

O čem to vlastně mluvím?
Já stejně tančit neumím.

Kdyby tvé tělo byla má touha,
pak jsi zjista má bohyně.
Doufám, že mi hřích promine,
že měl jsem na čas jiného boha.

Zbožňuji jich mnoho,
což není nic zvláštního.

Kdybys byla kniha všeho,
měla bys stránek nekonečně.
Budu tě číst věčně a horečně,
a přesto mizíš z chápání mého.

Jsi jako na nebi kometa,
přesto mě bolíš stiskem klepeta.

Kdyby tvá krása byla duha,
pak bych si přál věčný déšť
a aby se nepřestalo plést
slunce v nebi coby duhy sluha.

Promočen pod letním deštěm stojím,
v představě se s tvou rukou pojím.

Kdyby tvé kouzlo byla píseň,
podlehl bych ji docela
a nechal proudit do těla.
Hned si získala od srdce přízeň.

Píseň je plná harmonie
a kdo nezpívá, ten nežije.

Kdybys byla na louce kvítek,
postavil bych ti ohradu,
klidně statkáře okradu
o ten krásný na louce kousek.

Budu tě zalévat v noci, ve dne,
sledovat včelu, jak ne tě sedne.

Kdyby byl život horská řeka,
chtěl bych pořád tvořit hory,
byl bych tvůrce věčných koryt,
která budou, kde je ta louka.

Řeka teče vedle ohrádky s kvítkem,
nad ní duha a slunce se zlatým
pískem.

Kdybych ti měl napsat dopis,
zůstal by textem otevřený,
polem adresáta nesvěřený,
anonymní, bohatý, však ne přepis.

Dal bych ti ho osobně, či čekal, než
přijdeš domů a ze schránky
vyzvedneš.

Kdybych uměl psát básně
a byl dobrý básník,
sedl bych si na trávník.
Psal bych dlouhé básně krásně.

Byly by, krásko, dlouhé o tobě,
slovem bohatě zdobené,
o různé převraty opřené,
oblekem v nejvyšší umělecké róbě.

I když pořád nechápu, čím je to dáno,
tak tohle píšu o tobě, má drahá Stáňo.

Dám ti pár rad do života

Nejednoduchým světem ženeš,
neblahým krokem tu sem tam.
Mezi lidmi se těžce kleneš
A stále tvrdíš „já pospíchám“.
Však rozmysli si vůbec KAM!

Jednou zastav, šetři časem;
Jednou řekni hrdým hlasem
„že já žádný hlupák nejsem,
já ten dar – život – mám“.
Dám ti pár rad do života,
prvá tahle – poslouchej:

život je jenom jeden a tvůj,
zbytečně se nepotloukej.

Cítíš se sám a přitom nejseš?
Nevíš proč, ale je to tak dost?
V množném spolku se ty houpeš,
a přesto ne ta správná radost,
která by postavila tvůj most?

Jednou zastav před most chtěný;
pročpak není dostavený?
Důvod? Ten je cenný –
Na druhý břeh hled', ach lehkost...

Dám ti pár rad do života,
druhá tahle – pozři:
vidíš-li dívku samotnou, tak
lásce ubrus prostři.

Vida – most je dostaven.
A přesto v městě necítíš se –

chcete utéct někam ven.
Vy dva za ruce držíce;
šťěstí je již na pentličce...

Jednou zastav a pomysli pak,
co je ku městu naopak,
kde hvězdy blyští krásně tak
jako plamínek na svíčke.

Dám ti pár rad do života,
už třetí je tahle – slyš:
v další době svou krásnou dívku
mezi stromy políbíš.

Mezi stromy kdesi v lese,
v přírodě, kam schováte se.
A v háji blízko řeky,
tam, kam spolu utečete,
nedaleko té paseky,
či u pole, co dostanete,
svůj dům stavět začnete.
Zasad'te strom na místa kuse,
který váš lidský osud ponese.

Dám ti pár rad do života,
tahle poslední – na ní dbej:

v noci spi, ale ve dne nesni,
vstaň do příma a něco dělej.
Až se tobě syn narodí
a na nohy postaví se,
čtyři rady z moře v lodi
mu do života přelej.

Stromy

Co jiného by neslo život
– ne ten náš lidský,
ale známý zázrak božský?

Čí koruna by tolik vládla,
avšak bez tyranie?
Vládne jen sama sobě.

Kdo jiný by nesl jaro?
Vůni a lásku milenců
s hudbou překrásných tanců.

Komu jinému se svěřit?
To tajemství si připustí,
ale jen větru vyšustí.

Co jiného je tak krásné?
Žije dlouho a lidské duše
opatruje blahoduše.

Kam jinam na světě
chodí dívky ronit slzy,
když láska skončí brzy?

Kam jinam v zimě křehce
šel bych hladit bílý sníh?
Nebo chtít krásný hřích.

Kam jinam v létě v dešti
promoklý až na kůži
půjdu si svět zasloužit.

V noci krávy nebučí,
v noci hvězdy neruší.
A když vítr lehce vane,
pluje vám v náručí.

V parcích podzim pje
a staré lidi hřeje,
že ač smutně padá listí,
vaše duše nezabije.

A ten, kdo zabije vás,
je vrah stonásobný.
Kdo zlomí Vám vaz,
zlomí totiž svět.

Vaše duše, pane, hasne
a radost mění v smuteční šát.
Nikdy už tu nebude jasně,
zvadne Váš květ.

Vše tělo je k užitku,
ale duše, ach duše,
Vaše duše jen potichu
v dálkách půjde tiše.

A s sebou plaché květy nese
– lidské pláče, smích i touhu.
Tu, kterou teď voda v řece
odnáší. Dál už nemohu...

Probůh, lidi, zvedněte se,
skryjte pily, snad se mi
chránit život podaří se.
Kořeny pevně v zemi
musí držet dlouhá léta!
A co tahle silueta?

V ruce drží zbraň a smrt vine,
čas mladých obětí tu plyne.
Probůh, lidi, nechte je už být –
nesou náš život, i oni musí žít.

Kam jinam se svou dívkou
vášnivě líbat chce se mi?
Kdo jiný vidí tak daleko
a vnímá všechny problémy?

Kdo jiný dělá krásné léto
a po staletí snáší hromy?
kdo jiný, no kdo jiný?? –
Skoro nikdo, jenom stromy.

Čelo

Den sluneční už dávno spí,
voda šumí.
Sedím a pruty na vidlicích
ryby střeží.
Pohlédnu vzhůru, nad světem
upozorňuje meteor svým letem.
Chtěl bych se jen jednou
otočit a kleknout.
Už, jak se začalo stmívat,
víš, kam chtěl jsem tě líbat?

Příliš toho chci po tobě?
Kde teď jsi?
Nebe je zas v temné róbě,
hvězdy nás křtí.
Stromy hudbu krásně hrají –
neumím tančit – „Pšt!“ – potají.
Rosa kryje suché vlasy
– mé, ty tu nejsi.
O touze už básníci psali.
Chtěl bych ale vědět, zdali
pochopíš můj divný případ.
Už víš, kam tě chci líbat?

Kdybych měl kufr věcmi plný
a pláží šel.
Měl bych sako, víš, oblek vkusný.
Píseň bych pěl.
Roztočil bych se a kufr tady
– nedbal bych na ničí rady –
vší silou v té samotě
odhodil sem na písek.
Je to o touze, co ti mám povídat.
Už víš, kam bych chtěl pusu dát.

Kdyby byla zima, tuhý mráz
a ty ses třásla,
nesnesl bych to – vidět tě třást.
Tu zima práskla.
Přitiskl bych tělo na tělo.
Ty, mé děvče, kdybys už vědělo,
kam za odměnu budu si přát
sladký polibek tobě dát.

Kdyby byla válka a samá smrt,
všude jen krev.
Kdybych v ní měl přijít o krk,
neb zažít hněv,
chtěl bych ti vyjádřit, kvítku,
dík za jsoucnost nebo lásku.
Svou láskou ti dokázat
– tím polibkem ji provázat.

Kdybys těžce s bolem rodila
a syna porodila.
Potom jsi v domnění žila,
že jsi něco ztratila,
že už tě nebudu milovat,
jako dřív hezky nocovat.
Že synovi půl a tobě půl
lásky dám jak na stůl
– rozdělím jako bochník chleba
dvěma milým, když je chudoba.
Ale láska je jak oceán – nikde nemizí,
tak už víš, který polibek mám na
mysli?

Kdybych byl stár a stromy kolem
barvil podzim.
Kdybys vedle mě seděla s bolem
– už k nebi musím.
Věk by nám vrásky vtlačil,
přec něco říct bych ti stačil.
To abys netruchlila a mně dala
ten polibek, co sis tak přávala,
abych ti věnoval, než do domu
vkročím,
tak vydrž, za chvíli moji báseň
skončím.

Vážně jsem blázen a tohle je sen.
V noci se mi zdál.
Dlouho jsem tě miloval, jak ven?
Skutečně si přál,
aby ten můj sen, který byl plný klamů,
neskončil – byl jako vždy až k ránu.
Byla jsi tam v celé své kráse.
– Už není třeba ptát se. –

Chtěl bych ti děvče, abys vědělo,
dát slad'oučkový polibek na čelo.

Dokud jsi tady

Kdysi dávno kdes v jedné vsi,
kde po nocích vývávali psi,
se možná projel i císař pán.
Prý osud stromu byl tu dán.
Kdo dal mu ho tu v hlíně,
či snad vítr foukal silně
a příroda díla pilně
učinila. To nevím sám.

Nejprv jako malý kvítek rostl.
Někdo mu hned péči vtiskl.
Léta plynou a muž mladý
už nezalévá jiné sady.
V dni jednom ve městě dalekém
hoch seznámil se s děvčetem
a pár dní poté letem světem
dočkali se svojí svatby.

Ten muž tu zplodil v svém domu,
nedaleko svého stromu,
syna, hochu blondýna,
avšak Žida stydlína.
Miloval kluk říční vodu,
miloval strom a svobodu
miloval datla z důvodu,
že na strom se připíná.

Lezl mu ve slabých větvích,
schovával se v bouřích větších,
až ho jednou píchla včela,
k stromu láska přivadila.
Ve vsi všichni mřeli hladem,
mraky táhly nad lehlým sadem,
jen pár chýší a strom jeden
– to naše vesnice byla.

Mraky černé vlétly křídly,
šly zemí, suchými vřídly.
Přišla válka. Přišla válka.
Pro chlapce už pohádka
je svoboda, teď tu není
– je Žid v sedmém pokolení.
Pro něj není povolení
volně žít, je tu dodávka.

Chlapcův otec marně chránil
svého syna, svou ženu bránil.
Chlapec křičí a čern kabátů
dlouhých Němců gestapáků
klopí v slunci tmavé stíny.
Rána padá, směr je přímý,
střela krade Žida viny,
plaší z větví hejno ptáků.

A teď pod větvemi leží muž.
Kola auta pracují už.
Do tábora matka se synem
dí Hitlerovým rozkazem.
Ves je prázdná, tichá spíš,
hejno ptáků je už výš.
Co ty strome, o čem sníš?
Setkat se zas s tím chlapcem.

Jenže léta plynou tížně,
bomby padaj už bez přízně
Snad štěstí naší lípě přeje
– navzdory válce jí dobře je.
Sady kolem dávno klesly,
chýše vsi ohně odnesly,
proudy v řece však nepřinesly
o chlapci růžové naděje.

Válka skončila, Hitler poražen
– vzal si život, vyšel z kola ven.
Přišla doba ruských vůdců,
přišel velký kosmický průzkum.
A lípa slaví už sto let.
Vidí z výše širý svět,
jen v duši stromu chybí svět
– už se nevrátil zpátky ten kluk.

Na lípě číří proudy mravenců,
kol pestrý svět, stovky milenců.
Vůni čistou a svěží jeseň
již po sto dvacáté nese.
V dáli na západě Čech vzdor
– ruští versus rock`n`roll.
A strom snáší jen jeden bol.
As ve svém chlapci hrubě spleť se.

Děvče, stejně tak je to i s mnou.
Miloval jsem dívku nejednou,
avšak v představách mě zradila
– už dřív se ve světě zkazila.
Naivně jsem toužil po ní
jako voják v plné polní,
když spatří svět okolní
a sní jen, aby přestávka byla.

To město dalké rozáhlo se,
víška vznikla v říčním plese,
naše lípa coby osmý div
si získala u lidí obdiv.
Nikdo neznal její příběh,
jednou jen malý chlapec příběh`
– světem nedotčené hříbě.
Našel odvahu na cokoliv.

Chlapec rostl v domku pod topoly,
kde žil, když chodil zpět ze školy.
Ale svá trable a svůj vztek
právěl lípě jak sirotek.
Byl bez přátel, nebyl z města,
nebyl, jak žel, ani z těsta,
které mu chtivali vměstnat
kluci z okolních chatek.

Měl cit jenom pro přírodu,
jen lípě každou svou příhodu
vyprávěl jí v jejích větvích,
vítr foukal – dal lípě smích.
Právě jednou, když ze všech řek
nesl podzim ten svůj smutek
– na lípě chlapec, jí stesk utek`.
Jsou Vánoce a padá sníh.

Je mráz, ale lípu uvnitř hřeje,
že láska přišla a že jí přeje.
Konečně někdo, jenž nezradí,
zmizlého dřív kluka nahradí.
On je jiný, on jí rozumí,
co ona říci rtem neumí,
a přes další lidi, domy,
je jiný, než tisíce lidí.

Děvče, stejně tak je to i se mnou.
Dala`s mi duhu na duši temnou.
Jsi jiná, jsi mně víc cenná.
Jsi krásná, k světu upřená.
I já jako ta lípa
určitý obdiv skýtám,
avšak uvnitř si často zmitám
svou chudobu bez cesty k nám.

Přišel převrat – stát se obrátil,
Husákovi vládu vyvrátil.
„Havel na hrad! Havel na hrad!“
lidé křičí, ječí stokrát.
Mladík si zatím našel děvče,
přátele a byl přesvědčen,
že z lásky k ní je tolik nadšen –
pod lípu se šli pomilovat.

Lípa šťastná, že ji vzdal hold,
on vzal nůž a tupě ji bod.
Do zvrátněné kůry, jak si přáli,
vryli lípě své iniciály.
Dostala tak památky,
které ji hradí pohádky,
jenž patří do hromádky
– když si s tím chlapcem povídali.

Ve velkoměstě na úřadech
rozhodlo se o dopadech,
které si žádá turistika,
a tak padl hutný příkaz.
Nechali strom na pocestí,
vesničany skoro pěstí
vyhnali do poloměstí
– místo louky tu bude hráz.

Za deset let po dlouhých radách
leží tu krásná přehrada.
A strom marně vzhlíží přes vodu
po svém lidském doprovodu.
Léta plynou a tak dále.
Měsíc se zas vykutálel,
dole v bahně se kapr válel,
hvězdičky se třpytí o vodu.

Je léto, všude samí turisté.
Malí chlapi si trhají listy.
Lezou hrou ve větvích dámě – lípě,
avšak ona jen střeží dál svůj příběh.
Je sama samotná v dáli,
v kmeni vryté iniciály.
Od města dál ji už zrak šálí.
V hnízdě na větvi sýkora pípe.

Lidé se koupou, chytají ryby,
ve vichru strom nařiká kdyby
se alespoň hochův hlas vzduchem
šířil a řekl: „V pořádku jsem.“
Stromu dlouho smutek pění,
ale má už pochopení,
že i když hrozí v dáli hřmění,
lásku dává se stejným kusem.

Mnoho dětí, mnoho větví
lámou, i když se setmí.
Na podzim vichřice zuří,
strom se proti ní jen buří
– posílá stovky listů dál,
jakoby v břehu kdosi stál
a nejbarevnější z nich chytal.
Přec někdo tam fajfku kuří.

Dva měsíce po vichřici
kdos tu staví patici.
Nedaleko od zvučné lípy
zvyšuje se skromný přepych.
Mnoho lidí, dívenka baculatá
– díky jim tu roste chata.
Mezi lidmi stařec – táta.
Něco plní, něco slíbil.

Probůh, lípa hoří štěstím
– on se vrátil, tak co teď s tím.
Starší o padesát let
je lípa – je i ten děd.
Už nemizí, bude tu žít,
je rybář, ryby chce jíst,
o svůj život podělit.
Na větev si sedl krahujec.

Krahujec nebyl obyčejný pták,
už dřív létal lípě naslouchat.
Létal výš, nežli lípa vidí,
mohla říci, mohl přijít.
Co žije, jen na lípě sedí,
proč tak – to jen ryby vědí,
když na strom ze stínu hledí,
neb v noci sem chodí bdít.

Denně chodí stařec k vodě,
denně se klaní přírodě,
denně loví sám tu rybu,
denně truchlí, říká: „Kdyby
má žena ještě žila,
kdyby mou lípu viděla,
asi by si vzpomněla,
jak jsme sem šli hledat hříby.“

Když stařec truchlí, truchlí lípa,
tenhle příběh je zvláštní případ.
Když sedne si k vodě na svůj plec,
naslouchá mu i krahujec.
Stařec k vodě vždy pod lípu sedá
a posledního svého kapra hledá.
Byl to on ten její předák.
Nikdy nezradil ji přec.

A pak přišel podzim lysý.
Lípě opět padají listy,
svítí slunce a na břehu
sedí stařec v plném střehu
nad rybářským náčiním.
Už jiného nečiní,
jen sedí a nad rybou sní.
A lípě vrací zbytkovou něhu.

Náhle zhurta zvedá, seká,
zanedlouho kapra vleká.
však krahujec už se nevrátil,
nikdo neví, či snad se ztratil.
O den déle po setmění
stařec ve své chťě není
lípě chybí vzácné koření.
O paní smrt zavadil.

Vítr tuze fučel, zpíval,
lípě do větví tu věc váł.
Na větvi jedné list poslední,
náhle zbarvuje se, černí.
Pak mírně odloupl se, plál,
od lípy jej vítr odvál,
spadl na zem, leží dál
a listu je lípa následník.

Nikdo nechápe proč a co to,
vichr nezuřil, tak proč toto?
Lípa spadla, v dešti hlesla,
ztrouchnivěla, v zemi klesla.
Rodina starce stále žije,
duch jeho i lípy bije,
a tak blízko pobřeží je
v počest nová lípka lesklá...

A tak je to i s námi dvěma,
žiji pro tebe, jsi mé téma.
Dokud jsi tady, mé srdce bije,
co se stane ti, mě zabije.
Ať jsi jakkoli daleko,
ať je ti těžko, nebo lehko,
tak mi, lásko, přes to všechno
chybíš, což jisté je.

Tak jako lípa u přehrady
čekám a stále budu tady.
Tak jako starce po dlouhé době
viděl jsem tě v nové róbě.
Co teď cítím jestli vědět chceš,
tak si na ten příběh vzpomeneš.
Snad pak ke mně příběhneš,
či budeš žít dál v mé osobě.

Slibuji ti pro všechny případy,
že miluji tě, dokud jsi tady.

Tolikrát jsem prosil

1.sloka

Tolikrát jsem prosil o odpuštění,
ještě jsem neviděl tvý světlo denní.

Tolikrát jsem prosil tvý krásný oči
– ať ten pohled netnou, ať neubočí.

Tolikrát jsem prosil o soucítění.
Jednou jsi doma, jindy dům není.

Tolikrát jsem prosil nebe blyštivé
– ať na mě svět shora už neplive.

Refrén

Tolikrát, ó už tolikrát,
nikdy jsem neprosil jen jedenkrát.
Tolikrát jsi anděl a tolikrát Bůh,
jednou jsem mrtvý a jindy jen vzduch.

Tolikrát jsem prosil a nevím, proč to
dělám.
Odletět jsem ti chtěl, jenže křídla
nemám.
– ptáci mávají, prostě křídla nemám,
– mávám ti mávám, ale křídla nemám.

2.sloka

Tolikrát jsem prosil tvý rtíky jarní,
až potkají tvář hněvu, ať nejdou za ní.

Tolikrát jsem prosil o trochu něhy.
Ptáci odlítli, jsou prázdný břehy.

Tolikrát jsem prosil o probuzení,
tvá tvář je ve dne hezčí, než–li v bdění.

Tolikrát jsem prosil o zasvěcení,
čehož si člověk nikdy nedocení.

Refrén

Tolikrát, ó už tolikrát,
nikdy jsem neprosil jen jedenkrát.
Tolikrát jsi anděl a tolikrát Bůh,
jednou jsem mrtvý a jindy jen vzduch.

Tolikrát jsem prosil a nevím, proč to
dělám.
Odletět jsem ti chtěl, jenže křídla
nemám.
– ptáci mávají, prostě křídla nemám,
– mávám ti mávám, ale křídla nemám.

3.sloka

Tolikrát jsem prosil o uznání.
Tolikrát a víc už nemám přání.

Tolikrát jsem prosil, ó tolikrát moc,
dokonce jsem dostal z toho nemoc.

Tolikrát jsem prosil o sblížení,
kdo nemá křídla, ten v nebi není.

Tolikrát jsem věřil jen v jedno přání,
jednou je i víra už k neutahání.

Refrén

Tolikrát, ó už tolikrát,
nikdy jsem neprosil jen jedenkrát.
Tolikrát jsi anděl a tolikrát Bůh,
jednou jsem mrtvý a jindy jen vzduch.

Tolikrát jsem prosil a nevím, proč to
dělám.
Odletět jsem ti chtěl, jenže křídla
nemám.
– ptáci mávají, prostě křídla nemám,
– mávám ti mávám, ale křídla nemám.

Dozpěv

Kolikrát jsem prosil ať nejsem smetím
– jednou jsem nahoře a pak zas dolů letím.
Kolikrát jsem prosil jen o uvítanou,
nejsem však vítán, no tak nashledanou.

Děvče, jen si nejsem jist

Člověk mlád. Živ se slovy plýtvá...
A proč jen se mladým nechce stát?
Lásku hledá, slunce patří, duše tvá,
je toť, živote; kde smysl nehledat.

Věk nabývá, mírná slova měří celý svět
pro lid.
Jen víc, jen víc dej mi lásku. Dej kámen
po kameni,
jen nač, hledej smysl toho, neb život ti dá
klid.
Štěstí v rukou. Poklad je i není, sám,
sama v pokolení.

Jenž čteš teď, plna zmatků
z předchozích linií a řádků,
slova ti nedají splň, jsou ne pro zřetel.
Proč?
Proč chceme víc, když nechápe nic,
co jsme, oč jen na mátku,
či toho jak vjem několika slov roztoč
i sám by sestavil. Však my lid nejsme
hmyz,
jen hloupější jsme z toho, protože
nechápe nic.

Člověk stvořen. Je jen myslící prach,
který hvězdy ničí.
Člověk parazit. Je jen ubohý pro svou
duši,
když pro nic nějak ječí.
Člověk génius. Pochopen nechápe,
životem nesápe,
pro smrt lidé pláčí,
co s rozumem cit smyjí. Jenže cit je ten
poklad,
s nímž každý pln křečí.

Každým dnem chcem víc,
třeb s popelu střevíc,
či z růží tušit osudy hvězd bez znalostí,
jenž pak člověkem znovu práskne do
kostí.
On ješitně bolestivě selže svou krátkostí,

jenže proč se léčí, když princip
propustí?
Proč každým dnem chce víc?
To jen, že nechápe nic!

I já k nim patřím, já vím. Jen kdož a
proč se snažit?
Prosím, děvče, snaž , děvče, snaž se
mě pochopit.

Jsem mlád, hloupější než člověk,
menší než jsi Ty,
jsem jen obyčejný kluk, nejistý už
svou povahou,
byť prorok, jen však tužbou s tebou
být
a stát se Ti věčnou, Tvou důležitou
ostrahou.
Smyslem brát Tě jako přítel,
smyslem brát Tě na cesty.
Chtít žít, chtít být, chtít stát se Tvou
oporou.

Chtít stát se Tvým pánem a Tvým
otrokem,
chtít s láskou vědět, že jsi můj stín,
můj dech.
Vědět, že my v tom zmatku jsme
ostrovem.
A ten ostrov číšil čirou krví věčný
vzduch;
jasné světlo, dvě naše srdce, duše
spojeny okovem,
to je sen, co mi způsobil tenhle
vzruch.

Jenže, děvče, já jsem jen hloupý
sirotek,
co příbuzných má dost.
Ve světě mě pohled na věci působí
smutek,
ač mám vždy radost.

Často jsem jen stínem. Lidé vidí je všude;
vím, že navenek to vypadá nudně,
ale vnitřkem toužím po jistotě. Proč
osudem?

Lidé ve stínech hledají sebe. Světla je
zradí.

Já však stín pořád jsem, nikomu to
nevadí.

Jsem ve čtyřech stěnách. Jak ven, kdo
poradí?

Proč lásku a mou duši? Proč radši mír
neprosadí

ten svět, co s lidma cloumá a dovádí –
do války spíš, než k lásce je přivádí.

Dnes je strach náš dům
a smutek vzduch, co dýcháme,

zítra z kohoutku to voda
bude, kterou denně pijeme.

Věčně a naivně sen, jen
pouhý krásný sen si zmítáme.

Sami kýbl s tou až zítřejší
vodou si na hlavu lijeme.

A, děvče, v tomhle světě – jak si mám
být s něčím jist, když raději hodiny
sleduji.

Než však pochopím, co chci, co sluší,
kde hledat a kam jít, bude pozdě na to,
kam směřuji.

Jen, prosím, pochop tuhle nelogickou
báseň,

která daleko od dokonalosti
splývá a podobá se světovým. Jen
chci, abys sama ukázala mi,
že umíš sebou zkrášlit ten svět a též
přesvědčila tou cestou svátosti.

– A skončila se mnou v lásky–
pokoji...

Dívčí snění

1.sloka

Chtěl bych být noční tmou,
vidět, co se stává,
když slunce k ránu vstává.

Vidět tě nerozhodnou,
jak svému snu propadáš,
svou úctu noci skládáš.

Chtěl bych být písní tvou,
tóny, co tě rozruší
poškádlí tě na duši.

V bílém snu řekou plout,
nebo sedět na židli
a neřídit se pravidly.

most 1

pak, v moci slunných paprsků,
ještě částí jsem ti nablízku,
...než se tma rozplyne.

Refrén 1

Noční plížení – lidi jsou šílení,
když dívky spí, jen jejich víčka ví
...ví, co se stává, když tma odchází,
, když se sny rozvádí...

2.sloka

Chtěl bych být paprskem,
vplouvat ti do očí,
než se mi otočíš.

rozhánět se s tvým snem
lechtat tě po těle,
než vstaneš z postele.

Chtěl bych být zpěváčkem,
co pěje po ránu
na střeše u trámu.

Chtěl bych žít příběhem,
co právě končívá
v tvých nočních představách.

most 2

Pak, v ranní sluneční šou
vodou ruce chceš si mnout,
...než se zář rozplyne.

Refrén 2

Jitřní plížení – snílci jsou šílení,
když dívky bdí, nikdo jim nepoví
...to, co se stává, když tma odchází,
, když se sny
rozvádí...

Dozpěv

Když ráno a víly snů jsou na rozcestí,
vede to dívkám jenom k neštěstí.
Vrba a rybník, všude veselí
zmizí a pak zjistí, že je posteli.
Ještě chvíli sedí, prosí na kolenou,
přeje si, ať snění nemá dovolenou.
Já to vím, viděl jsem – byl jsem
temným zrakem,
a pak ráno v myšlenkách jel jsem
ranním vlakem.

Refrén 1,2

Noční plížení – lidi jsou šílení,
když dívky spí, jen jejich víčka ví
...ví, co se stává, když tma odchází,
, když se sny

rozvádí...

Jitřní plížení – snílci jsou šílení,
když dívky bdí, nikdo jim nepoví
...to, co se stává, když tma odchází,
, když se sny

rozvádí...

Dost

Přicházím na tenhle svět,
je červenec, kolik už let,
kolik dlouhých bohých staletí
věří lidé, že záře přiletí?

Věřím i já, už je mi pět.
V louce včely, voní květ.
Nebe modré, v noci kometa letí,
jen nevím, proč dospělí žijí jak prokletí.

Záhy v deseti chodím do školy,
bavím se, jen nedělám cokoliv.

V tom najednou v mém světě taky
plné drápů straší mě náznaky.

Dost, už dost přišlo těch chvil,
kdy jarní vodu, rosu jsem pil.

Je mi dvanáct a jsem sám,
prvým včelám in memoriam.
Co se to stalo, kde jsem to, co se to?
Žáci mě bijí, prý patří mi to.

Třináct mi buší do dveří,
otec jen smutný a nevěří.
Můžu za to, či vinou nepřijde den,
kdy by se sklenkou nemařil svůj sen?

Je léto, ještě bzučí včely
a táta spí doma v posteli.
Marně volá mládí ze spaní a poblíž
flaška s alkoholem už není jeho potíž.

Dost, už dost, prosím při píli,
doufám, že to bylo jen na chvíli.

Přišly, odešly dva roky,
dívky mají krásné boky.
Bojím se o pohled do očí,
ona je krásná, srdce mi poskočí.

A hned je jaro, ač klí zima,
hned si říkám, že je to ona.

Hned chci v školu plnou zmijí,
tu však střední škola kvílí.
Přišel jsem už dlouho předtím,
miluji ji, tak co teď s tím?
Dilema vyřešila sama ona
– jenom další ráno pod pás, ne poklona.

Už dost, žádám, snad bude líp,
až přijde léto, budu snít.

Léto je tu a sním, jsem sám,
konečně s včelami létám.
Svěží hory, ryby, srnci, lesy voní,
jen sklenka v chatě, táta lije do ní.

A pak to přišlo ráz na ráz.
Kdybych nesnil, říkám si zas.
Třetím rokem jsem v střední škole,
Kabáti zpívají „Dole v dole“.

Teprv teď otvírám oči,
už rozumím, co bylo s rodiči.
Být dospělý a tolik vědět,
žít složitě a na hrůzy zvykat si.

Jdu na nádraží a spěchám,
na zemi tulák, jestli prý nedám
jen pár drobných do kasy, na chleba
víc.
A já – že nemám. Mám přec málo – asi
tisíc.

Dost, říkám si, dost té své
chamtivosti, bez citu pro druhé.

Večer nuda, svět je v televizi.
Překonal tu však mou vizi,
– písňe hrají, svíce plají a lidé mřou
pro radost druhým, pro radost svou.

Pýcha lidí je nekonečná,
touha po krvi fakt hořečná,
oni snad nemyslí, teroristé si říkají,
s radostí ostatním jejich hrdla řezají.

Dnes vraždí kdokoliv,
děti, psi i sokoli.
Inspirace je dost, stačí čudlík zmáčknout
a svět filmů, akce, zbraní tě začne
táhnout.

A zbraní je ještě málo prý,
co může matička Země skrýt?
Vraždit a plakat se musí víc, že ano?
Stačí zničit píseň, jen kladivem na piano.

Dost, proboha, dost – křičím do vzduchu,
copak nestačí tolik mrtvých v zástupu?

Piano už nehraje, nemá jak,
prý v horách je krásně, balím spacák.
Tu na ulici potkávám jedno krásné děvče,
nechce truchlit, ale vím, že uvnitř slza
teče.

Ptám se: „Co se stalo?
Co hrozného tě tak vzalo?“
Ona se jen krásnýma očima vzhlíží
k mým,
prý ať jdu pryč, že není ničím.

Chci ji pomoci ze zadušených měst,
osud mi ukázal a stejně ji svou pěst.
A pak parta mladíků v divném dnešním
obleku
smála se dívce do citů, brala to bez breku.

Byla krásná, byla svůdná,
pochopil jsem, proč tak smutná.
Uměla umění, věřila v Boha a ve svůj
osud
a byla ponížena – nikoho k lásce nechtěla
dosud.

Prosím, už nechte toho egoismu, notak,
už ji nechte, každý přeci v sobě žije jinak.

Ta kráska se mi dlouho do očí dívala,
vzpomínám, jak mě hladila, než zmizela.
A já zůstal v horách. Zůstávám a žiji,
poslední doušek krásy světa piji.

Televize hraje pořád a pořád,
už nepočítám mrtvé, není v tom řád.
Dole v kotlině zapáchá aglomerace,
plno obchodu a průmyslu tam zmítá se.

Hory jsou čisté a bílé,
nikdo si nenajde chvíle,
proč si říci, že mi rozumí v tom,
proč lepší vidět bílý strom?

Další léta, je mi třicet
a jiní mají děti tučet.
Čtu noviny z přepychového papíru
– ač jsem už rád, náhle stesk nad míru.

Mezi nespočtem hutných rádek
je malý skromný obrázek.
Nějaká mrtvá dívka, co věřila v Boha.
Ach ne, to ta smutná, kráska ubohá.

Píšou, že přišla k řece,
píšou, že nechtěla přece,
prý ji našli ráno ve vodě bledou,
slyšeli jen, že kočky nepředou.

Bylo to dost, dost už těch ran,
vždyť člověk přeci není přírody pán.

Další léta žiju a věřím v lásku,
hledám dívčin hrob od pátku k pátku.
Hledám ve městě, hledám v lukách,
hledám její záři na všech řekách.

Pak v jeden, jen malý okamžik
přišel v noci milý kočičí křik.
Měla ráda kočky a kočky ji rády měly
tak, jako já v létě své včely.

Vstal z peřin jsem a vrata
otevřel, za nimi číčata.
Malá koťátka s krásnýma svícema
v očích,
asi horské mléko, ale co si tu chtějí
počít?

Pouštím je dál a liji litry
mléka v chatě, kde svah je příkrý.

Vtom jedno kotě; bílé, že ve sněhu se
ztrácí,
před spánkem v horách mi něco navrácí.

Plaje mi svíce, žlutý sloup
a oči toho kotěte jsou plny slov.
V malých panenkách je dívčin hlas,
ona mě našla, hledám v kočce zas.

Pak otočila svůj ocas,
mléko tu nechala napospas.
Nevím proč, ale šel jsem za ní,
šel najít smysl své paní.

Čím dál jdu, do sněhu ryju
stopy bot svých, do hrdla biju.
Tu náhle kočka stojí, nad vrcholky plaje
hořící krev; ne polární zář vlaje!

Tak to je ta pravda –
ta kráska tam sama nespada.
Ti muži, o něž se neprosila,
těm kudly msty vrazila.

Dost, už dost vraždění dívek!
Přijala Boha, proto smrt je jí lék?!

Hory jsou krásné, nesou ten věk,
jaro snáší sních do bílých řek.
Už vím, kde je dívčin chudý hrob.
Byl v městě, někdo tam ten kámen skop.

Pár přátel pomohlo mi
její smůlu světa zlomit.
Vzal jsem na noc auto, rýč,
z města tu ubohou rakev odvez pryč.

Tam v horách, kde šuměl jez,
nechali Křesťané kříž, bez
optání odvrhnul jsem horské kamení,
tam dnes krásku oplývají jeleni.

Ač říkal jsem dost, tak svět
nemění se, je mi čtyřicet pět.
Na východě válka, na západě zlost,
už i v horách se jeví sobeckost.

Slunce mluví, mluví smutně,
na vrcholcích vlají sutě
velkých bílých mraků – horských
čapek,
poslední noci žiji, už nevnímám
smutek.

Stárnu, bez ženy posedávám
u krbu, kořata kol sebe mám.
Vrátila se vlasatice z dětství mého,
perly krásy, horské perutě, něco
dobrého.

Je dnes ale čistá noc, nikdy nebyla.
Proč? Jakoby příroda kolem chtěla
dát něco před převratem světa.
Co ale převracet, už to zvládla lidská
osvěta.

Dole v kotlině blyští tisíce světél.
Zvláště svítí, tolik do očí zřetel.
Otáčím se k vlasatici, kočky taky,
visí nad hřebeny s hvězdnými znaky.

Zvláštní – už léta nepadají hvězdy
– asi lidé si nesmí přát za své křivdy.
A hle – rudá aurora je tu znovu!
Znamení! Svět jde do okovů!

A pak přišel ten osudný zvrát.
Atomový hřib uzavřel sedm vrat.
Přišla válka a to matka příroda nerada
– v horách od té noci nevykvetla
zahrada.

Týdny už nevysvitlo slunce,
roky každý žije bez interpunkce.
Svět jsem nezměnil a jen jediný
– ta dívka mě brala bez viny.

Válka ničí, lidé hynou.
Co bude dál? Co se mnou?
Kočky zmizely, nikde nepředou,
dole je tanky jenom přejedou.

Válka ničí, lidé hynou.
Co bude dál? Co se mnou?
Udělám to, co udělaly moje včely
– aha, to je těžké – ony už odletěly...

Prosil jsem dost, kolikrát dosti,
jenže všichni si dál jen lámou kosti.

Byl jsem pro smích a příroda je všem fuk,
tak jsem s osudným jarem a včelami uprk.

Tak, Alberte Einsteine,
konec světa prý nastane,
až lidé skončí svůj líbezný zpěv.
Skončili rychle, nevrátíš to zpět.

Když dívka věří v Boha,
je dle ostatních ubohá.
Když člověk pro hvězdy a hory žije,
tak prostě a jednoduše nepřežije.

Když člověk opravdu miluje,
šanci světu okolo prý daruje.
Ale není to přeci jen ironie,
že pouze pár takových ve světě je?

Hory jsou vysoké, kamení ostré,
podívám se nahoru, kde krása zas roste.
Vidím tu dívku, její duše chápe mojí.
Láska k ní mě stále tolik pojí.

Už neříkám dost, říkejte si to sami
– já si jdu za svou dívkou a svými
včelami.

Vůně Tvých vlasů

1. sloka

Byli jsme tam sami
a okolo ten vzduch jen tiše držel nás,
já v tom zažil jednu z největších spás.

Vítr jen mírně vlál,
v mých nitrech však vřela bouře,
jako když lodní šrouby sráží moře.

Jak vesmír je velký.
Stužíš se ve svém teplém svetu.
Třeseš se? Je to přec jen pár metrů...

Byla to otázka,
svolil jsem, nepomýšlel na následky.
Miluji Tě, v Tvých očích hledám svědky.

1. Refrén

A pak se to stalo, nefoukalo, nesněžilo,
nepršelo.
Objalas' mě pevným stiskem, mé srdce
bušilo.
Ucítil jsem Tvou jarní krásu,
cítil jsem vůni tvójích vlasů.

1. sloka

Krásná jsi, to vím.
Vím to už od pradávna, celý svět to ví,
co jsem v Tvých vlasech cítil, se jiní
nedoví.

Byl sice prosinec,
jenže v tvé vřavě je neútěšný žár.
po ulicích chodím sám, světla, sněží,
míjím pár.

Co se děje?
Kde jsi? Kde jsem já? Hledám se.
Bojuji se steskem v duši, nedám se.

Víš, nemůžu spát.
A pokud usnu, plavu, létám, po ruce
Tě mám,
ráno budík vřeští, hledám Tě po boku,
jsem sám.

1. Refrén

Přesto se to stalo, nefoukalo,
nesněžilo, nepršelo.
Objalas' mě pevným stiskem, mé
srdce bušilo.
Ucítil jsem Tvou jarní krásu,
cítil jsem vůni tvójích vlasů.

Předzpěv

Proč psát, že jsi jedinečná?
Každý má prý tu svou.
Jenže Ty jsi, jsi výjimečná;
létavice letící tmou.

Dozpěv

Jdu dál tou ulicí, končí silnicí,
sníh padá k zemi ještě hustěji.
Kolik se za mnou otáčí krasavicí,
mé city na Tobě dávno ulpěly...

Potkal jsem hvězdičku, hladil ji ve
vlasech;
Bůh ví, že v té chvíli chtěl jsem tát,
jako chlap jsem nebrečel, silný jako
jez v řece,
ale tolik jsem chtěl; nekonečně tam
tak stát.

3. Refrén

Myslím, jak se to stalo, nepršelo a
nesněžilo.
Objalas' mě pevným stiskem, mé
srdce bušilo.
Ucítil jsem Tvou jarní krásu,
cítil jsem vůni tvójích vlasů.

Byl to žár, vážně jako z básní žár...

Jen zatmění zpívá

Dva milenci se domlouvají,
mluví, šeptí a jinotají.

Jiní dřímou, další svěží
– nový den, kde nesněží.
Země srpu a hvězdy v témže
rudém plátně – rudém jak višně.

I já jsem vstal, už dávno jím,
lyže pryč – dej pokoj saním!
Turecko ...
Moře ...
Pláž a kamení ...
Páni, tady to žije ...

Děti křičí, hulákají,
lidi těla svá čvachtají,
burácejí, sluní, hřejí ...
Mnoho štěstí si popřejí.
Prý není obyčejný den.

A že taky není
– jedno děvče se na mě usmívá ...
Ale tím to není,
byť den u moře taky běžný nebývá.
Vyjdu tedy na zlatou pláž,
ptáci sviští, stovky hlav jak stráž.
Bubny!!!
Bubny!!! Biji v mé hlavě, tlučou v srdci.
Už to začíná!!!

A co začíná?
To prý Měsíc a Slunce rvou se jak vlci.

A jak to vypadá?
Uvidíš sám–

A tak ležím, vlny hou,
houpy hou, houpy hou,
do písku a kamení bijí do zmámení.
Na obzoru stožáry – sřeží tam znamení.

Moře plné stožárů ...

Ale vážně – lidi fakt!
To Slunce už Sluncem není
– vypadá jak z vykrojení.
V dáli starý šedý muž si sedá,
bez okolků hlavu vzhůru zvedá.
Napjat.

Dívka z citu v opálení –
Kde je Slunce? Ono není?
Ale je, je tam, je
– jenom si z nás utahuje.

Napětí se čím víc krájí,
půlka; víc hodiny teče.
Čím to, že v prostřed dne
se mi kůže neopeče?
– Tak vzhlédni, nemluv pořád!
Páni, lidi, oblá nitka!!!
A čím to, že ...?
Už se neptej! Neruš! Hleď!

Hledím, hledím, bože můj ...
Na nebi se v temném sklíčku
přikrývá cosi na pokličku.
Pod stromky srpků
– menší stejně jak to Slunce.

Hraje hudba, chorál, alt,
hrajou housle, hraje viola.
Hraje hymna všech hymen
– ticho, vzdor, vzdává se hold.

Stovky ptáků mizí z nebe,
ta krásná dívka hledí na tebe,
Napětí ...
Zvláštní napětí ...
A víc je užší oslnivý srp.

Z lidí srší atmosféra ...
Dýchej, dýchej, rozdýcháš to.
Nerozdýcháš.
Ten úžas je všude kolem ...
Lidi, to je krása!

Světlý blankyt mění se v temný azur,
modrý šát odnáší se.
A hory klesnou ...

Sníh tam šedne.
Ale pohled' zpátky k vzhůru!

Nebe blyští, nebe skáče.
Nebe křičí, letí ptáče,
nebe volá, vprostřed temno.
Jako ústa – řvou jen jedno:
Bože, to je krása!!!

Vlny bijou, houpy hou,
vezou, plavou, jdou a jdou,
kolíbají,
v břehu bijí.
Temno není, stále žijí.

Vprstřed dne zvonělé kvítí,
včely hned v úly se rítí.
Pohled' na zem, další vlny.
Nebijí.
Plují.
Lidi! Letící stíny!

A teď muzika tiší struny,
hraje jemně, bez harpuny,
tónem tichým, vysoký je
– jako v dáli když vítr duje.
Málokdo se nadechuje.
Prsten.
Prstýnek pro Tebe.

Vlny bijou, houpy hou,
vezou, plavou, jdou a jdou.
Jediné tak vírem žijí,
pejsek neví,
lidí hledí,
ptáci sedí,
mraky ... tají.

Dechem tají se ten svět,
vprostřed stínu léta let.
Součtem ticha, nadšení –
úcta k všemu, teď se klaním.
Nebe temné, modré jest,
vprostřed záře temný květ.

Tam včely nedolétnou ...

A vlny bijí, houpy hou,
vezou plavou, jdou a jdou.
Šedý děda je teď mlád,
ticho žije akorát ...
Co se mi tam uvnitř stalo?
Něco ve mně, něco vstalo.
Žlutá hřívá, temný střed,
obalen v kruhu světlých let.
Hory mlčí, jen moře šumí
– v dálce svět však živý jest.

Žlutou je obalen obzor ...
A červenou ... a fialovou.
... Da Vinci by hned podlehl.

Temná struna tiše čeká,
ta živá hraje jakbysmet.
Uvnitř duše ...
Jak jsme malí, jak ten svět
– už není stálý, tolik vět ...
... bylo moudře řečeno ...

Ale tahle chvíle všechno změní.
Nad námi zpívá jen zatmění ...

Jen zatmění ...

Všechno se změní ...

Jen zatmění ...

Slyším to krásné znění ...
Zavři oči. Jenom na chvílku.

A pak náhle, vdrug řek' by Rus
pohnul se v nás velký kus.
Nebe křičí, nebe plaje,
vlasy ničí, svězlem hraje.
V nás je smutek.
Nadšení.
Měsíc utek.
Trápení ...
Nebe řve na všechny dole,
do hor, k moři, řve i do pole
– září víc lesklý kamínek ...
Podívej! Zas ten prstýnek!

Vprostřed dne zvoněle kvítí,
včely z úlu zas se řítí.
Pohled na zem, zas ty vlny,
co nebijí,
co jen plují.
Jsou tu zas letící stíny!

Tisíce loudavých vlnivých linií
na oslavu tisíců nadšených připíjí.
Brávo! Brávo! Repete!!!
V tom se však lidi pletete.

Začátek konce.

Rychle z azuru světlý blankyt,
lidi řvou, lidi pijí.
Rychle luna se v slni ztrácí,
lidi běží, pijí, žijí.
Jen já v samotě ...
Jen já stále v temnotě ...
Díky za krásné vzpomínky.

A pak už se to v rámeček hrnulo,
dál se pilo, žilo a slavilo.
Dál se smálo, brečelo a žilo.
Tisíce cepů pod stromy se parádí
v zemi bílého srpu na rudém pozadí.

Že bych brečel, že bych se smál?
Nic není věčné, život jde dál.
Tak jsem tam dřepěl, má temná struna

dál byla v klidu.
Do skla se vřítela ostrá harpuna.
– Hrpuna další vlny nadšení.
... Lidi řvou, běží, lidi pijí ...

Přidal jsem se k nim.

Bylo to tak živé, kořeny to mělo,
jedno krásné děvče proto brečelo.
Ronilo slzy z radosti.
Lidi, to byla krása!

Lidským časoměrem hodina a čtvrt
utekla pryč,
šedý děda už dávno šel.
Omládl.

Auta dávno rozjela se, pracanti v
rukou maj rýč.
Sbohem luno, malý zoubku,
zakousla ses do oblouku.
A tak je čas jít dál tím nebem,
práce volá – svítit nad nočním
břehem.

A jen, co dořeknu tahle líbezná slova,
poslední kousek luny se odková.
A je den. Jako každý jiný.

A já už nemám slova ...

Je po dešti

Venku sviští malí ptáci,
potím se jak na matraci,
jak v létě, když praží slunce
do plic,
ale schází mi vstupenka
pro klid.
A škrtí mě kravata...

Čtyři roky jak bílé stěny
od jednoho pokoje.
Ten pokoj je sotva zateplený,
ale v té kravatě horko je.

Čtyři roky jak čtyřlístek,
prý přináší nálezci štěstí.
Jenže já mám nevidaný vztek,
nejradši bych vrážel pěstí.

Je první červen, ráno jest,
načančané holky, límce, květiny,
na nic mi není moje pěst,
křída čeká, zbývám už jediný.

Venku sviští malí ptáci,
potím se jak na matraci,
jak v létě, když praží slunce
do plic,
ale schází mi vstupenka
pro klid.
A třesou se mi ruce...

Čtyři roky, to byla doba.
Toužil jsem po Adrianě,
na její obraz nezbyla skoba –
vášeň přešla ke krásné Stáně.

Čtyři roky Země běží,
jara i léta v osamění
a pak podzim, zima, sněží,
všechno se to ve mně pění.

Vzpomínám jen na ten týden,
co uplynul mi před dneškem –
tahal jsem kapry a ten zlý den,
je tomu týdnů protějškem.

Venku sviští malí ptáci,
potím se jak na matraci,
jak v létě, když praží slunce
do plic,
ale schází mi vstupenka
pro klid.
A do oken bije déšť...

Ten krásný jarní týden zpět
chtěl bych vrátit převelice.
Přijde mi to jak tisíc let,
když koukám na ty učebnice.

A před čtrnácti dněma, v půlce,
byl jsem jak vážený vědec,
když jsem s bílou tyčí v ruce
lektúroval jako blbec.

Dali nám každému roční práci
a běda, jak budete mít prázdnou v puse.
A tak dílo Messiera z návsi
hájl jsem patnáct minut v kuse.

Venku sviští malí ptáci,
potím se jak na matraci,
jak v létě, když praží slunce
do plic,
ale schází mi vstupenka
pro klid.
Už mě volá porota...

A tehdy před těmi týdny,
jak jsem hájl Messiera,
připadal jsem si tak zbředlý.
Nač to kvádro? Proč ne pera?

Vždyť indiáni dle Karla Maye,
když skládaj zkoušku dospělosti,
tak nikdo nepřevléká je
do jiných bot, per a kostí.

Maximálně, a to dle rodu,
přečmáraj si ksichty,
až to skončí, vezmou vodu
a obličej maj čistý.

Venku sviští malí ptáci,
potím se jak na matraci,
jak v létě, když praží slunce
do plic,
ale schází mi vstupenka
pro klid.
Teď si vyber otázku...

Pana Hrona, češtináře,
těší, jak ten premiant
kapkou potu kryje nárek –
„Vyber číslo a běž psát.“

Jestli ten stolek u okna je
to veleslavné potítko,
tak mě podrž paní z ráje –
potřebuju vodítko.

Jó, chlapče, tak to sis vybral
téma přímo na zbláznění –
právě na to jsem se vykašlal –
na národní obrození.

Venku sviští malí ptáci,
potím se jak na matraci.
A i když léto je tohle ráno,
pod tím deštěm se tvoří bahno.
... A skončila příprava.

„Pane Hrone, na rovinu –
i když jsem byl premiant,
neznám ani polovinu,
mám okno jak briliant.

Vím jen, kdo napsal ty slovníky
a že Jungmann byl z nich mladší,
detaily řeknu za podmínky,
že vám tenhle celek stačí.“

A že mám náповědu vzadu
od jedné v tomhle znalé paní,
tak to je mi prd platný vpředu,
když hluchej jsem už od zrození.

Venku zpívaj malí ptáci,
potím se jak na matraci.
A i když léto je tohle ráno,
pod tím deštěm se plácá bahno.
... A přichází matikář.

Tak tam sedím sklesle, divně,
češtinu mám za sebou,
derivace primitivně
odešly i s předsedou.
Ten si zatím, vcelku klidně,
odešel pro kafičko
a já přitom definitivně
ucvrnknu si maličko.

A ten náš pan Mikuláš
volá mě ke stolu znova.
„Vyber číslo. Jaký máš?
Papír čeká tvoje slova.“

Nad tou naší vlajkou na zdi
špulí se náš Klaus prezident.
Tak to jsem si radši měl vzít
výhodnou půjčku Provident.

Venku zpívaj malí ptáci,
potím se jak na matraci.
A i když léto je tohle ráno,
pod tím deštěm se plácá bahno.
... A já mám řešit rovnici.

„Pane magistře, to máte tak –
tohle je jedna proměnná,
když za ní dosadím, pak
bude ta tabule zbělená.

A vyjde to, na to vem jed,
je to přece matika –
že dva a tři je celkem pět,
s tím se i cikán potýká.

Venku se šklebí malí ptáci,
potím se jak na matraci.
Venku prší, ze mě leje.
Štěstí mi snad zatím přeje.
To nejhorší přichází...

A i když nemám tu fyziku,
už chápu slovo paradoxon –
vše je bílé jak v rajském dvorku,
avšak pekelný je každý zvon.

Kytičky umělé asi,
nebo nic necítím,
kapesník snad připrav si –
do propasti se řítím.

Černá ovce černého předmětu,
co pan Plíšek na starost má.
Kdo u něj nezná OUTPUT větu,
tomu lze se snad jenom smát.

Paradoxně mě zachrání
zase jen ta matika,
pokud štěstí nezaclání
nudná statistika.

Pan Mikuláš mi silnou paží
ukazuje směr třetího losu,
najít se správné číslo snažím,
jinak se nabiju do kokosu.

Snad vytáhnu číslo jedna,
dva, tři, nebo čtyři,
protože se tady jedná
o vítězství netopýří.

Pokud bude od jedné po čtyři
výsledek ten losovaný.
Pak tůdle pane Plíšku, mířím
pod ruku páně Cacha slaný.

Slaný potem jsem už teď –
otáčím už zamlženě
ten kousek plastu s číslem pět.
Ne! Je to číslo dvě!

A tak pan Plíšek očividně
schoval svá křídla pekelníka,
pač zpracovat fotku digitálně
by mohl jen v rukou odborníka.

Pan třídní Hron, za Cacha zády
za hlavu se chytá,
v praxi tajně pomáhá mi,
tichou poštu šeptá.

Tichou poštu od spolužáků,
kteří tam sedí v lajně,
když už Hron nestačí, z fleku
pomáhají sami tajně.

Hluhej jsem jako poleno,
avšak tohleto už dávno víte,
přesto je to povoleno –
vytáhnout mě z té sítě.

Dodnes panu Hronu vděčný,
a v té velké euforii,
jsem na Cacha už připravený
vybalit mou teorii.

Takže jsem šťastím sám bez sebe
zvítězil nad statistikou.
I pan předseda kouká z výše nebe,
jak dumám nad metodikou.
Pan Cach kroutí hlavou –
„To jsem ho ani neučil,“
ten papír si vzal radši stranou,
aby ty kódy rozluštil.

To víte, páni výpočtáři,
na programování jsem byl vždy
kopyto,
no na téma fotek my hvězdáři
dokážem mluvit let víc jak sto.

Co se stane hvězdokupou,
jak se za stávky fotonů zachová,
objevila před kráskou dobou
magistra Ivana Marková.

A tak ten zlom v celém dopoledni
ovlivnil zbytek dne,
angličtinu dal jsem levou přední –
probůh, ať už si odsedne.

Venku střechu školy zatrousili ptáci,
meztím, co jsem slyšel poslední řeč,
výsledky prý odpovídají naší práci.
Maturitu máš za osm a běž.

Počkej ještě chvíli ty trdlo jedno,
učitelé ti děkují,
že tě mohli potrápít snadno,
k úspěchu gratulují.

A víte, že ty kytky voní?
Teprve teď jsem si toho všim.
Paní Nová skoro slzy roní,
že prý v angličtině jsem byl prim.

Pan Hron i přes ty slovníky
upřímně usmívá se.
A pan Vohradník má výtky,
že bez proměnných žít nedá se.

Venku sviští malí práci,
potím se jak na matraci,
že já si prostě nerozepnul sako,
v duchu míním, jaký jsem pako.

Kráčím zablácenou cestou s deskami v
ruce...

Čtyři roky jakoby přelo.
Jako kdyby to nemělo konce.
A teď všechno těžké zmizelo,
začalo svítit letní slunce.
Nevím, co dál ten život věští,
každopádně je právě po dešti.
Je po dešti...

Jsi můj dárek k Vánocům

Už dávno mi ta víra upadla;
věřit ve třpytící se hvězdu
byl jen hloupý sen.
Moje poslední naději ukradla
hned ten první den v lednu,
když přišel bílý den.

Nebyla to božská dívka,
ani koš plný neštěstí,
ale prostá lidská hloupost.
Vánoce jsou už sotva zřídka
to, co znám z pověstí,
snaha o tu svatou noc.

Už léto radějc někde bloudím
a kašlu na ohraný pohádky,
které mají přinést klid.
Tiše šlapu ulicí, jen tiše soudím
Santu a jeho sobáky.
Na tu frašku jsem si zvyk.

Kouzelný zpěv malému chlapečku
kdesi uprostřed Betléma
už se dneska sotva ocení.
Hlavní jsou prachy na stromečku,
pod ním a to dilema,
zda je v cukroví dost koření.

Loudám se tradičně tou svojí ulicí,
marně si přeju aspoň ten sních.
Jen mráz drápe pod kůži.
Můj otec už určitě s plnou psí sklenicí
kope do sebe další líh,
místo aby koupil mámě růži.

Trapně se usmívá, možná taky sní,
ale je hřích ptát se proč.
Jsou to jen další Vánoce.
Na světě nejsou žádní vlivní,
je to mdlý kolotoč,
co přijde vždy po roce.

Einstein jednou řekl hezky,
že konec světa přijde hned,

co lidé přestanou zpívat.
Můj otec by asi všechny desky
krásných chórů a koled
vyměnil za dusot zvířat.

Naštěstí je hudba jako virus,
který s radostí pustíš k tělu.
Tak si zpívám.
Nejsem Elton ani Amadeus,
ale v tom mrazu a městském šeru
se procházím sám.

V blocích oken plandají plamínky,
většinou ale spíš neon
je dneska vyhlášenou módou.
Díky bohu končí umělé trávníky
a přestává hrát akordeon,
co zavání falešnou pohodou.

Konečně jsem z města venku,
vidím jen tu oranžovou zář,
která se drápe krutě k mrakům.
Konečně slyším polotuhou řeku.
Do rána ji zabije mráz
a dá tak stop nočním věkům.

Zmrzlý měsíční srpek
se rychle blíží k zemi;
je tak řídce úzký a němý.
A ten hvězdný dotek
se všemi svými vůněmi
pro tento den jak stvořený.

Ještě, že jsi tu ty, krásko.
Jsi má a neznámá.
Jsi výplodem mých snů,
ač jen na tak krátko.
Jsi stvořená hvězdama.
Jsi fantazie všedních dnů.

Jsi za všechny, které jsem kdy chtěl.
Nejsi žádný kompromis.
Jsi básníkovo jaro.

Jsi galerie nejsvůdnějších těl,
co vydává jen prostopis.
Kalendář ne na rok.

Jsi černovláska s copama.
Když chci, tak tančíš.
Jsi tanečnice.
Cupitáš starýma botama,
na parketu jančíš.
Jsi večernice.

Jsi zlatovláska s hvězdama.
Hladíš mě a svádíš,
dokud nemám dost.
Jsi anděl v záři s křídly,
k pokoře mě uháníš,
ať už nemám zlost.

Jsi padající čerstvý sníh,
lehce mrazíš, svěže postávám.
Jsi andělská smířenka.
Zapomínám na otcův líh,
tebe, děvče, tolik postrádám.
Jsi nebeská jitřenka.

Jsi to, co můj chtíč stvořil,
jsi žár v tomhle mrazu,
jsi prostě dokonalá.
Vzpomínám, jak jsem tě vozil
v tom malém dětském vozu,
když jsi byla malá.

Jsi má druhá realita,
kterou vidím, když pláču;
kterou nikdy nežiju.
Pokaždé, když tě chci vítat,
vysoko do vzduch skáču
a pak si to vypiju.

Jsi příliš skvělá na to, aby
jsi v tomhle světě mohla žít.
Dokonalost sama.
Tak si tě vymýšlím tady,
abych aspoň něco mít
mohl pod hvězdama.

O to víc však bolí mě to,
že nejsi jenom kráska,
co mi fantazie plodí.
Právě teď je to prvé léto,
přesně rok a nic zkrátka;
smutné obrazy se rodí.

Byla jsi tak dokonalá
a v tváři jemný sníh
rozplýval se po kapkách.
Jak královna Amidala
věnovala jsi mi smích,
dech voněl ti po jabkách.
Stěžejní, řekl bych, rande
– mělo změnit mi můj svět.
A to věčné loučení.
Přitom oč to vlastně jde?
Za chvíli budeš zpět,
dokončit to sblížení.

Vzpomínám na dotek dlaně,
na růžovoučké tváře,
co ti mráz zmaloval.
Sto polibků dal jsem na ně
a z tebe vířila záře.
Já jsem se zamiloval.

Tisíce let by jeden čekal
a tisíce by promarnil,
pískem se nechal zasypat.
Jen aby po tom čase znal,
to, oč by se připravil,
kdyby začal zanikat.

Ještě to poslední líbení
a poslední stisk,
než na hodinu odejdeš.
Ale i z hodiny jsme šílení,
když přijdem o ten zisk,
co dáš, když mě obejměš.

A z hodiny se zrodil rok,
i když už není nač čekat.
Jen těžce vracím se zpět.
Jenom ten opilý cvok
srazil tě jak keř mačeta,
stalo se to přesně v pět.

A v šest hodin po tom všem
místo svící modrá světla
jak plameny blikala.
Policie s vlčákem
se nad tvým tělem marně pletla
– stopy vraha hledala.

Znejistělý pár stop auta
zmizel pod novým sněhem,
dodnes případ otevřen.
V sedm se vrátil můj táta,
že se byl projet autem;
v alkoholu utopen.

Jenže auto bez škrábance
dodnes stojí na dvorku
– opilců je značně více.
To pátrání je bez konce,
složka leží ve stolku,
zbytek vzala chumelice.

A tak se tě tady vytvářím
a dnes jsi obzvlášť dokonalá,
vzala bys dech porotcům.
Když tě vidím, prostě zářím.
Dík, že ses mi dochovala
– jsi můj dárek k Vánocům.

Zlatovláska

Jednou na komorním večírku
za jabloňovým sadem
já měl na sobě černý smoking,
chtěl jsem utéct zadem.

Hrála jen smyčcová hudba
a všichni kol tak povýšeně
popíjeli šálek čaje.
To unudění bylo zjevné.

Na stropě se leskem třpytil
luxusní lustr ze střepů skla
a jedna dáma v těžké róbě
trapným smíchem vybuchla.

Tenhle vrchol nudy světa
tu malichernou pozvánku
roztrhat mě donutil.
Utekl jsem k altánku.

Už není důležitý důvod,
proč jsem vůbec přišel.
Všechno rozplynulo v mlze,
když jsem tě uslyšel.

Plný Měsíc zářil vlažně,
rozkošně ti ladil k šatům,
cupitalas' v tom altánku,
sahala jsi až k oblakům.

Nemohl jsem strhnout oči
v tom zvláštním okamžení,
byla jsi mi tak blízko,
a přitom jsme si moc vzdálení.

Jsem totiž jen nemotora,
který kroky všeho tance
sotva zopakuje, jenže ty
jsi má obrácená mince.

Jako kdyby nebe bylo
tvým hudebním zdrojem
a Měsíc nad jezerem
tvým tanečním krojem.

Neslyšel jsem ani tónu,
a přesto hrála tak nahlas
ta píseň, jíž se oddáváš
do rytmu přesně navlas.

Jsi nespoutaná, plná vášně,
tančíš jako vír v laguně.
Sleduji tě, sotva dýchám,
nohou v nebi, nohou na dně.

Rytmus je tvou krví v žilách
a srdce je ta muzika.
Vypadáš jak smutná víla,
co samotou nařiká.

A není divu, že jsi tady
a ne v té znužené hale,
kde smyčcová hudba hraje,
dokola, pořád a stále.

Mám sto chutí přiblížit se
a vyřknout ti z plných plic
mé vyznání, že jsi ta
nejkrásnější z tanečnic.

V taji hudby, co neslyším,
hraje Měsíc s tvými vlasy,
zlatými jak čisté mince,
své divadlo plné krásy.

Tančíš sama, dynamicky,
srdce praská horkým varem.
V téhle chvíli rozhodnutě
chci jen tebe, žádný harém.

Chci se vznášet po modrém nebi,
chci nekonečně tančit,
chci tě znát, tajemnice,
chci bláznit, chci jančit.

Chci se koukat do tvých perel –
očí modrých a hlubokých,
jak to jezero a hvězdy
blyští z dálav vysokých.

Kdo by si to byl pomyslel,
že ve smokingu za keřem,
během minut tvého sóla
já mimo smysly zcela jsem.

Chtěl bych růži voňavou,
což jsem neměl vůbec v plánu,
nebo proč jen prostou růži –
dám ti náruč tulipánů.

Avšak i prostá růže dívce
rodí lásku ke kyticím,
v hloubi duše pátrám marně,
co se líbí tanečnicím.

Konečně se odhodlávám,
konečně vstupuji v záři
stříbrného Měsíce,
jenž ti vlasy prozáří.

A jsem blíž, chytám se těžce
tvého rytmu noční víly,
ocitám se v altánku
vychutnat si vzácnou chvíli.

V tom tvé dlouhé kadeře
odkrývají tichou tvář
a do jezerních očí
vplouvá stříbrná zář.

Čas zastaví a v tu chvíli
oba tiše koukáme
do kukadel toho cizince,
moc už času nemáme.

Žádná slova a smyčce z dále
nejsou blízko, na dohled,
jediné, co vždy utkví mi,
je tvůj rozkošný pohled.

Zlaté vlasy v rázu mění se
na dlouhé úzké čáry
a tvé jezerní oči
jsou jen knoflíky v dále.

Další vteřiny už věrně
chápu zbytek téhle chvíle,
rozevírám ze sna oči,
je tam okno a košile.

Další den a další ráno,
tentokrát slunné,
napadá mě pouze výtka,
proč ten čas tak plyne.

Avšak neztratím jen tak vzpomínku,
Ty tajemná krásko,
snad si jednou zatančíme,
krásná zlatovlásko ...